Р Е Ш Е Н И Е
№ 43619

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев
ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **7888** по описа за **2026** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на К. Г. Д.-К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, подадена чрез адвокат С. П., срещу Решение № 1782 от 19.05.2026 г., постановено по АНД № 20251110215092/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, с което изцяло Електронен фиш серия К № 9810703, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100.00 лева (равняващи се на 51.13 евро) за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.
В касационната жалба са релевирани оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС поради постановяването му при съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Поддържа се, че въззивният съд недопустимо е санирал и допълнил административнонаказателното обвинение чрез собствена фактическа реконструкция относно мястото на нарушението. Твърди, че формулираното в електронния фиш местоположение – „АМ Т., 1-ви километър (бенз. Петрол), с посока от [населено място] поле към [населено място]“, е твърде общо и страда от липса на конкретизация относно точен метър, координати и пътна лента, особено при въведени в участъка

последователни скоростни ограничения от 120 км/ч, 100 км/ч и 80 км/ч. Излагат се съображения за недопустимо разместване на доказателствената тежест относно изправността на техническото средство, както и че въведеното с пътен знак В26 ограничение е отпаднало след пътния възел с Околовръстния път. Иска се отмяна на въззивното решение и на потвърдения с него електронен фиш, а при условията на евентуалност – връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира се присъждане на сторените съдебни разноски за адвокатско възнаграждение за двете инстанции.
В открито съдебно заседание касаторът К. Г. Д.-К., не се явява, не се представлява. От процесуалния и представител адвокат С. П. е редовно депозирана писмена молба-становище, с която не възразява да бъде даден ход на делото в негово отсъствие, поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения и моли за цялостна отмяна на решението на СРС и на електронния фиш, ведно с присъждане на разноските по списък.
Ответникът по касационната жалба – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. Чрез главен юрисконсулт В. П. депозира подробни писмени бележки, с които оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П. дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага съдебното решение да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.
Административен съд – София-град, I касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените в жалбата касационни основания и становищата на страните, и след като извърши служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:
Касационната жалба е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, от активно легитимирана страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, имаща правен интерес от оспорването, и срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 и ал. 2 от АПК касационната инстанция обсъжда посочените в жалбата пороци на решението, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на атакувания акт с материалния закон.
Настоящият касационен състав намира, че обжалваното Решение № 1782 от 19.05.2026 г. на Софийския районен съд е валидно и допустимо. За да потвърди процесния електронен фиш, СРС е приел за установено от фактическа страна, че на 08.10.2024 г. в 20:10 часа в Столична община, по автомагистрала „Т.“, първи километър, до бензиностанция „Петрол“, с посока на движение от [населено място] поле към [населено място], с мобилна видео-радарна система за контрол на скоростта – АТСС тип „С. М2“ с фабричен № MD1195, е фиксирано движение на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Порше“, модел „Панамера 4С“, с регистрационен номер С., със скорост от 107 км/ч (след отчитане на нормативно установения толеранс от 3% при полеви условия от реално измерената скорост от 111 км/ч), при въведено с пътен знак В26 ограничение на максимално разрешената скорост от 80 км/ч извън населено място. Превишението на скоростта е с 27 км/ч. Автомобилът е заснет в режим на приближаване към техническото средство, монтирано извън границите на населеното място. От служебна справка в Националния регистър на МВР за регистрация на МПС и собственици е установено, че към датата на

нарушението моторното превозно средство е било регистрирано на името на К. Г. Д.-К.. Въз основа на тези констатации от СДВР е издаден оспореният Електронен фиш серия К № 9810703, с който на касаторката на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100.00 лева (51.13 евро) за извършено административно нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Описаната фактическа обстановка е установена от СРС след всестранен и съвкупен анализ на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени и веществени доказателства: разпечатка от паметта на техническото средство и снимков материал за заснетото нарушение, представляващи годно веществено доказателствено средство по смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП.; Протокол за използване на АТСС рег. № 4332Р-48182 от 08.10.2024 г., съставен по реда на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.; Справка от Българския институт по метрология (БИМ) ведно с Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № В-46 и Решение за одобряване на типа № UP/I-034-02/17-04/10; Протокол от проверка № 037-СГ-ИСИС от 21.03.2024 г. на отдел ИСИС при ГД М. на БИМ; писмо и схема за организация на движението от О. – С.; справка за собственост на МПС; справка за нарушител/водач и Заповед № 8121з-934 от 13.02.2016 г. на министъра на вътрешните работи за утвърждаване на образец на електронен фиш.

Въз основа на установените факти въззивният съд е обосновал законосъобразни правни изводи, че електронният фиш е издаден от компетентен орган, в пределите на материалната и териториалната му компетентност, съдържа всички задължителни реквизити по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и напълно съответства на утвърдения образец. Прието е, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, техническото средство е било изправно и правилно експлоатирано, а отговорността на жалбоподателката в качеството ѝ на регистриран собственик е ангажирана законосъобразно по реда на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП.

Настоящият касационен състав приема въззивното съдебно решение за правилно, мотивирано и постановено в съответствие с приложимия материален закон.

Неоснователни са основните касационни доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в твърдяно „саниране“ и „дописване“ на електронния фиш от съда относно мястото на деянието. Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП установява специални и изчерпателни изисквания към съдържанието на електронния фиш: териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точният час, регистрационният номер на МПС, собственикът, описанието на нарушението, нарушените разпоредби и размерът на глобата. За разлика от наказателното постановление по чл. 57 от ЗАНН, електронният фиш е специфичен санкционен акт, издаван при облекчена процедура, при която изискванията за форма са нормативно лимитирани до посочените в специалния закон. В процесния фиш мястото е посочено конкретно и ясно: „АМ Т., 1-ви километър (бенз. Петрол), с посока от [населено място] поле към [населено място]“. Това описание съдържа пътното трасе (автомагистрала „Т.“), съответния линеен километър (1-ви км), посоката на движение (към [населено място]) и неподвижен траен топографски ориентир („бензиностанция Петрол“). Освен това, съгласно чл. 189, ал. 15 от ЗДвП снимковият материал, заснет с АТСС, съставляват веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес. В приложената към преписката снимка от системата С. М2 № MD1195 са вградени точните географски координати на мястото на заснемане, датата, точният час (20:10:09 ч.), режимът на измерване и отчетената скорост. Тези обективни данни кореспондират изцяло с вписаното в Протокола за използване на АТСС по чл. 10 от Наредба № 8121з-532. Анализът относно линейното разположение (около км 0+900 спрямо знака на км 1+100) не представлява изменение на административнонаказателното обвинение, а изпълнение на задължението на съда по чл. 107, ал.

2 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН за съвкупна преценка на доказателствата с оглед проверка дали автомобилът се е намирал в зоната на въведеното ограничение.
Неоснователни са възраженията, свързани със схемата от О. – С. и ползването на помощни фотоизображения. СРС правилно е установил пътната обстановка въз основа на официалната схема от О. – С., съгласно която на км 1+100 в посока [населено място] е монтиран пътен знак В26 за ограничение на максималната скорост до 80 км/ч. От Протокола за използване на АТСС рег. № 4332Р-48182 от 08.10.2024 г. безспорно се установява, че контролният уред е бил позициониран на 200 метра след пътния знак В26, действащ в посока С., при стационарен режим на уреда и задействане при приближаване на превозните средства. С това изцяло е изпълнено изискването на чл. 8 от Наредба № 8121з-532 контролът да се осъществява след навлизане на превозното средство в зоната на въведеното пътно ограничение. Позоваването на хоризонталната маркировка и наличните обекти от релефа само потвърждава, че в контролирания участък между знака и камерата не е налице друго или отменящо ограничението обстоятелство.
Правилен е и изводът на въззивния съд, че намиращият се по-нататък по пътното трасе пътен възел с Околовръстния път не води до отпадане действието на въведения пътен знак В26 в точката на заснемане. От една страна, пътното съоръжение от тип „пътен възел“ на автомагистрала не представлява кръстовище по смисъла на легалната дефиниция по § 6, т. 8 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП (пресичане или разделяне на пътища на едно ниво), а от друга – самото измерване е осъществено на автомагистрала „Т.“ преди конфликтните точки на пътния възел, в рамките на действащата зона на скоростното ограничение.
Неоснователно е и твърдението за разместване на доказателствената тежест. Административнонаказващият орган е представил пълната преписка, установяваща спазването на процедурата и техническата годност на средството за измерване. От приетите Справка от БИМ, Решение за одобряване на типа № UP/I-034-02/17-04/10 и Протокол за проверка № 037-СГ-ИСИС от 21.03.2024 г. се установява, че мобилната система С. М2 с фабричен № MD1195 е одобрен тип средство за измерване (вписана в Държавния регистър под № В-46 с валидност до 13.06.2027 г.) и е преминала периодична метрологична проверка на 21.03.2024 г., валидна до 21.03.2025 г., т.е. била е напълно технически и метрологично изправна към датата на нарушението – 08.10.2024 г. При липса на каквито и да било ангажирани от оспорващата страна доказателства, оборващи констатациите на годното техническо средство и метрологичните документи, изводът за доказаност на нарушението почива на обективните факти по делото.
О. от уреда скорост от 111 км/ч правилно е редуцирана с нормативно установения толеранс от 3% в полза на водача, като наказуемата скорост законосъобразно е определена на 107 км/ч. При действащо ограничение от 80 км/ч извън населено място, констатираното превишение е с 27 км/ч, което деяние правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.
Законосъобразно е ангажирана и отговорността на касатора. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. собственикът на моторното превозно средство се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил управлението. В предвидения в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП 14-дневен преклузивен срок от връчването на фиша собственикът не е депозирал писмена декларация с данни за друго лице, управлявало автомобила, ведно с копие от свидетелството му за управление, поради което правилно носи административнонаказателната отговорност.
Наложената глоба в размер на 100.00 лева (51.13 евро) съответства абсолютно точно на фиксираната санкция по чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП за превишаване на разрешената скорост от 21 до 30 км/ч извън населено място. Деянието не разкрива белезите на маловажен случай по смисъла

на чл. 28 от ЗАНН с оглед степента на обществена опасност на превишаването на скоростта и установените в справката-картон предходни нарушения на същия скоростен режим.
По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че въззивното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при вярно приложение на материалния и процесуалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на съдебни разноски е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН. Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител е направил своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед обема на осъществената процесуална защита и липсата на фактическа и правна сложност на делото, възнаграждението следва да бъде определено в нормативно установения минимален размер от 66.47 евро, равняващи се на 130.00 лева.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, I касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1782 от 19.05.2026 г., постановено по АНД № 20251110215092/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.
ОСЪЖДА К. Г. Д.-К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66.47 евро (шестдесет и шест евро и 47 евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.